

SEARCHING FOR A MOTHER
MILLE KALSMOSE

A LA RECERCA D'UNA MARE

SEARCHING FOR A MOTHER

EN BUSCA DE UNA MADRE

EN COLLABORATION AMB

IN COLLABORATION WITH

EN COLLABORATION CON

ALBERTO GARCÍA-ALIX

[LA VIRREINA/EXPOSICIONS]

Palau de la Virreina
La Rambla, 99
08002 Barcelona
www.bcn.cat/lavirreina

CONTENTS, contingut, contenido

Introduction, introducció, introducción	5
Installation, instal·lació, instalación en La Virreina	6
Text Professor Anne Jerslev in English	16
Text Professora Anne Jerslev en català	20
Texto Profesora Anne Jerslev en español	24
Letter, carta, carta para Alberto	28
Terese	29
Pernille	33
Tine	37
Helena	41
Birgitte	45
Mother	49

SEARCHING FOR A MOTHER

The project revolves around the ideal relationship between a mother and a daughter. This relationship is a common bond which, in one way or another, occupies or has occupied considerable mental or physical space within the lives of all humans, regardless of cultural customs, whether because of the presence or absence of such relations.

Mille Kalsmose has put herself on stage, and has actually contacted another woman to replace and fill the role of a mother. Many years after her biological mother's suicide, Kalsmose has now begun the process of applying for approval for legally binding adoption.

The installation is a visual narrative in which she and her new mother perform as a real physical mother and daughter. These situations are captured by the Spanish art photographer Alberto Garcia-Alix in original black/white portraits showing Kalsmose and her new mother trying to imitate other mothers and daughters in their home, and thereby seeking to tell the story of a real mother and daughter.

In this artistic intervention, Kalsmose consciously attempts to use the mediated family production of the ideal mother-daughter relationship as a goal and a path to seek happiness, and in that way to focus on what, for many, is perceived as a "natural" relationship: that between a mother and a daughter.

Mille Kalsmose is a Danish artist who investigates identity, how we perceive the concept of identity and how it is possible to transform the identity of oneself or a space. She studied at the Autonomous University of Barcelona (UAB), and trained at the School of Visual Arts (SVA) in New York. She has exhibited both nationally and internationally in museums and galleries and has received several scholarships and grants, among others from The Danish Arts Council and New York States Council of the Arts.

A LA RECERCA D'UNA MARE

El projecte tracta la relació ideal entre mare i filla, un vincle comú que, d'una manera o altra, ha ocupat un espai mental o físic considerable en la vida de tots, independentment de les tradicions de cada cultura, ja sigui per la presència o per l'absència d'aquest tipus de relació.

Mille Kalsmose s'ha posat en escena i ha demanat a una altra dona que assumeixi el paper de mare. Molts anys després del suïcidi de la seva progenitora, l'artista ha emprès els tràmits per ser adoptada legalment.

La instal·lació és una narració visual en què la seva nova mare i ella actuen com si fossin mare i filla de debò. Les situacions van ser capturades pel fotògraf Alberto García-Alix en retrats originals en blanc i negre, en què totes dues, com que imiten altres mares i filles a casa seva, busquen narrar la història d'una mare i una filla reals.

Amb aquesta intervenció artística, Kalsmose pretén fer servir conscientment la construcció familiar de la relació ideal mare-filla com a camí i objectiu per aconseguir la felicitat. D'aquesta manera, és possible centrar-se en el que molts entenen com a relació "natural", és a dir, la relació entre una mare i una filla.

Mille Kalsmose és una artista danesa que explora la identitat, com es pot entendre el concepte d'identitat i com es pot transformar la identitat d'un mateix o d'un espai. Va estudiar a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i a l'Escola d'Arts Visuals de Nova York (SVA). Ha realitzat exposicions en museus i galeries nacionals i internacionals. Així mateix, ha obtingut beques d'institucions com el Consell de les Arts de Dinamarca i el Consell de les Arts de Nova York.

EN BUSCA DE UNA MADRE

El proyecto trata la relación ideal entre madre e hija, un vínculo común que, de una manera u otra, ha ocupado un espacio mental o físico considerable en la vida de todos, independientemente de las tradiciones de cada cultura, ya sea por la presencia o por la ausencia de este tipo de relación.

Mille Kalsmose se ha puesto en escena y ha pedido a otra mujer que asuma el papel de madre. Muchos años después del suicidio de su progenitora, la artista ha emprendido los trámites para ser adoptada legalmente.

La instalación es una narración visual en la que su nueva madre y ella actúan como si fuesen en verdad madre e hija. Las situaciones fueron capturadas por el fotógrafo Alberto García-Alix en retratos originales en blanco y negro, en los que ambas, al imitar otras madres e hijas en su hogar, buscan narrar la historia de una madre y una hija reales.

Con la presente intervención artística, Kalsmose pretende utilizar conscientemente la construcción familiar de la relación ideal madre-hija como camino y objetivo para conseguir la felicidad. De este modo, es posible centrarse en lo que muchos entienden como relación "natural", es decir, la relación entre una madre y una hija.

Mille Kalsmose es una artista danesa que explora la identidad, cómo se puede entender el concepto de identidad y cómo se puede transformar la identidad de uno mismo o de un espacio. Estudió en la Universidad Autónoma de Barcelona (UAB) y en la Escuela de Artes Visuales de Nueva York (SVA). Ha realizado exposiciones en museos y galerías nacionales e internacionales. Asimismo, ha obtenido becas de instituciones como el Consejo de las Artes de Dinamarca y el Consejo de las Artes de Nueva York.

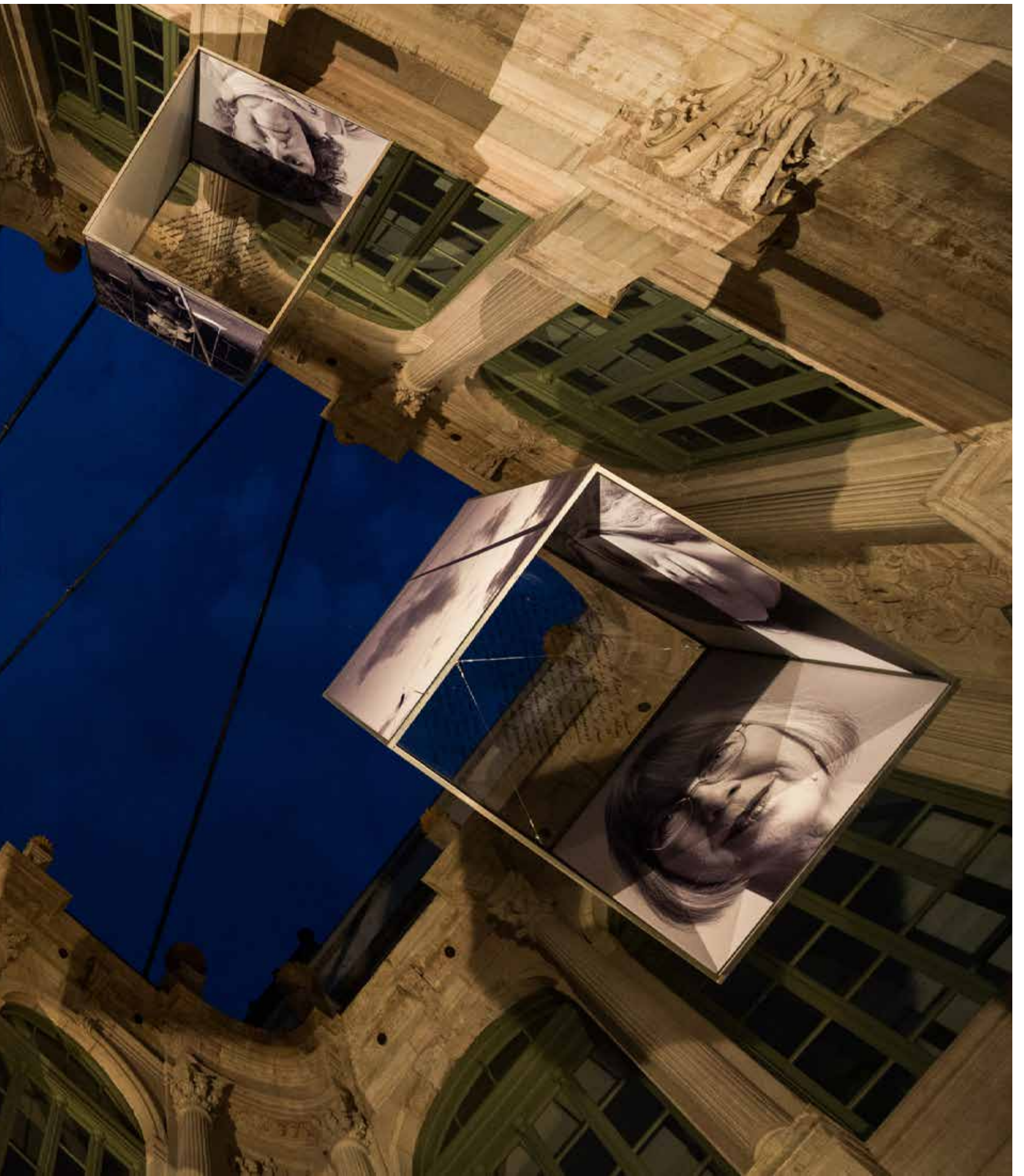

Photos from Mille Kalsmose's installation *searching for a mother*,
at the courtyard at Palau de la Virreina.
From June 6th - 11th September 2013.

Imatges de la instal·lació de Mille Kalsmose *searching for a
mother*, al pati del Palau de la Virreina de Barcelona, des del 6 de
juny fins el 11 de setembre de 2013.

Imágenes de la instalación de Mille Kalsmose *searching for a
mother*, en el patio del Palacio de la Virreina de Barcelona, desde
el 6 de junio hasta el 11 de septiembre de 2013.

Photos of the installation by: Pep Herrero
Imatges de la instal·lació de: Pep Herrero
Imágenes de la instalación de: Pep Herrero

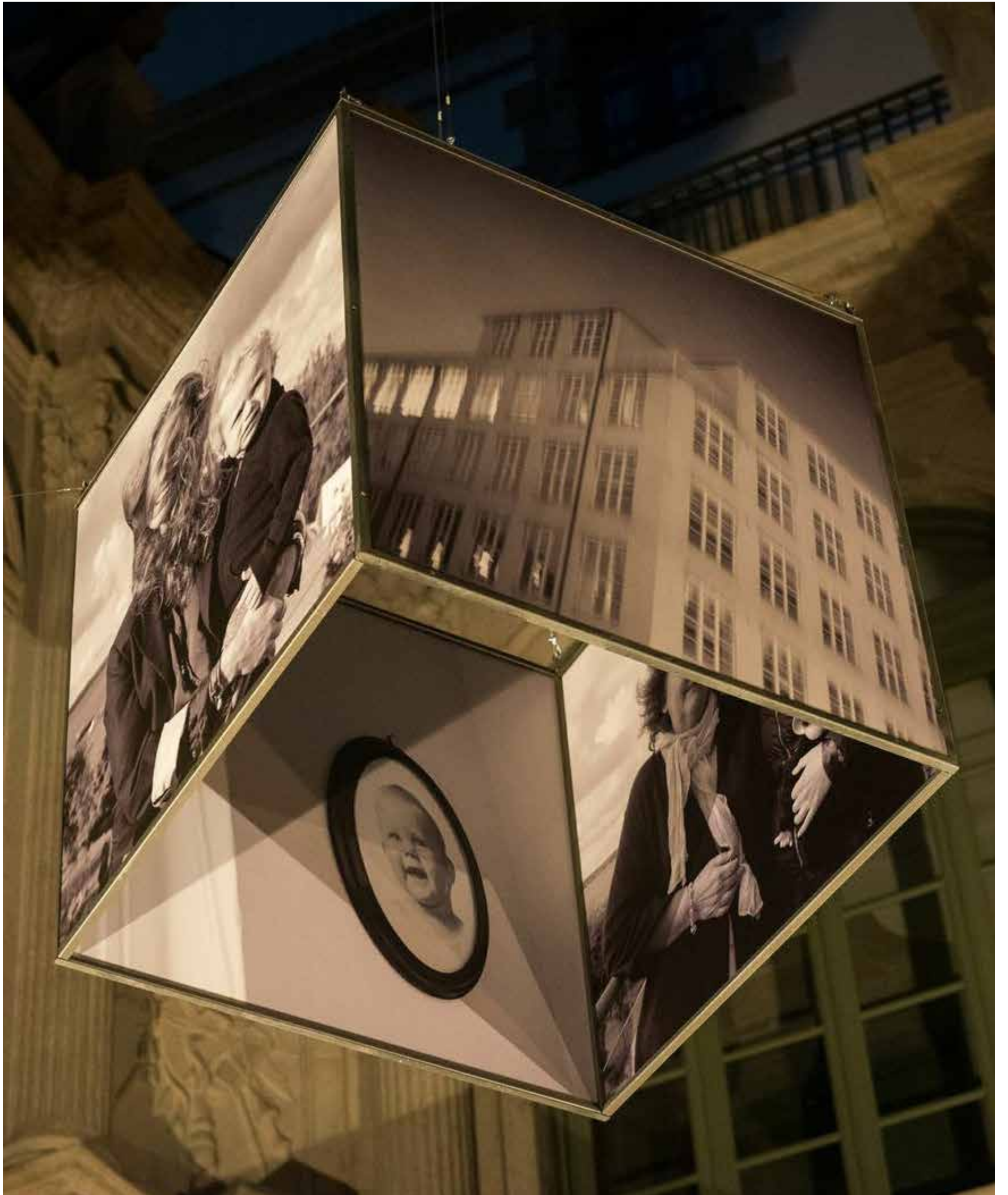

ALLY TO BE WITH.

STRAIGHT.

... BUT IT IS MUCH EASIER
... THAT IS RIDER AND ZIEGLER
... VALUES.

... I TRIED TO ACHIEVE MY DREAMS
... IN EVERYTHING I DO.

... IT TAKES ME FEELING
... THE BEING.
... FOR MY LIFE.

SEARCHING FOR A MOTHER

A preoccupation with identity runs through many of Mille Kalsmose's works. "What is an 'I'?" she asks. "How does an 'I' come into being?" Precisely this question is essential to Mille Kalsmose's practice. She does not necessarily pose it in order to come up with a definite answer. Rather, it is the very act of asking the question that is crucial and in so doing calls attention to its underlying premise. Asking how an 'I' comes into being presupposes an understanding of identity as a process continuously in the making. Identity is not a given. It is not a core which throughout life is being filled with the essence it was supposed to inhabit. Identity is not the fulfilment of destiny in Mille Kalsmose's works. Instead her pieces grapple with the ways identity is constructed through a continuous interaction between the self and the other, and with how identity is a continuous work which is inherently social, situated and embodied.

Being a subject and forming an identity is a relational and "networked" matter. Being an 'I' is always a question of being more than one. Identity is constituted in relation to, and through, social exchange with other identities. Moreover, identity construction is a negotiation between individual agency and social structures; a life-long process of choice-making within social and biographical confines, while at the same time challenging these confines via the very act of making choices and acting in the world. As such, identity never *is*, it is always *becoming*. Identity is a continuous *doing*, never fixed. Agency is not an expression of identity but the means through which identity is constituted. Therefore, being in the world could be understood as a kind of perpetual performance on the stage of life, to use Canadian micro-sociologist Erving Goffman's classical use of the theatre metaphor from the late 1950s. Understanding individual action as a continuous and socially anchored performance of self is an anti-essentialist understanding of identity. Moreover, if identity construction is a performative action in the world, this action is also always framed within and formed by societal conventions.

In the introduction to the anthology *Performative Realism* from 2005, I argued together with art historian Rune Gade that "to be is to perform, to act, to do - but also to conform". Identity is a mimicking performance between subjective agency and social routine, between repetition and unique presentation. I think that this is what Mille Kalsmose's mother-daughter work is about. The piece itself is an intervention in the world. It is about the quest for a mother and insists upon a renegotiation of the mother-daughter relationship.

By means of the beautiful black-and-white, larger-than-life photographs of mothers and their daughters taken by Alberto Garcia-Alix, the work performs a range of intimate mother-daughter situations. And it shows how the idea of mother-daughter bonding may be performed precisely through a kind of reiterative gesture, where Mille and her maybe future mother repeat what has already once taken place in front of the camera, in order to act or perhaps to practice a mother-daughter relationship, or possibly through this very practice to actually become mother and daughter.

Like Mille Kalsmose's 2012 installation "All My Suicides: The Quest for a New Identity", or her *Different Lives* video project from 2009, *Searching for a Mother* is an autobiographical identity work in which the artist's life and personal experiences are the point of departure for the artistic creation, as well as the material and affective engine of the project. It both represents and intervenes at one and the same time. "All My Suicides: The Quest for a New Identity" was a work which concluded the artist's changes of name over a period of 10 years. It dealt with the way name and identity are tightly woven together and how identity, finally, is a network of the different selves and social roles we have enacted, exercised and tried out throughout our lives. The work consisted of three different installations. The first was composed of five large, more than two-meter-high, illuminated circular columns each containing an enlarged birth certificate documenting the artist's name changes. The second comprised five different illuminated Plexiglas headstones representing the burying of a name identity and, finally, the third installation united the five headstones into one,

thus pointing at identity as a weakly-connected patchwork. *Different Lives* is a short video installation which documents an artistic real-life intervention in which Mille Kalsmose – whose voice-over claims that she “never really understood the family concept” – swaps lives with her friend for some time and in so doing has to perform the role of a mother and wife.

***Searching for a Mother* can be understood as a continuation of these two works about identity and the family. But even more than the earlier works, the artist’s new take on the “family concept” is an autobiographical doing. It is at the same time a work about identity and an identity work.**

By being constituted as a personal and practical project in the real world, it presents a notion of life and art as indistinguishable. Alternatively, one could say that it is artwork as identity work, art and identity both in process and progress. *Searching for a Mother* explores the question of a personal reality that comes into being through the very act of exploring this particular reality and by materializing it in the large cubes displaying the photographs of mothers and daughters and the touching hand-written texts where daughters affectionately describe their relationships with their mothers.

The present exhibition could be seen as an attempt at healing the wound inflicted on Mille Kalsmose by her mother’s suicide many years ago. However, the installation revolves around more universal questions. It invites the audience to contemplate broader questions of identity as construction and doing. More particularly, it questions the nature of the mother-daughter relationship and ponders whether it makes sense to search for a mother. Can you actually choose a (new) mother? Are there any differences between a biological and a social mother-daughter relationship? Does it show? How can we tell? What is family and how can we recognize a family?

The last photograph in this catalogue, apparently portraying the woman Mille Kalsmose is trying to legally adopt as her new mother, is entitled *Mother*. The ambiguity of this title opens up at least two different ways of understanding it as a definition of the meaning of the image. Is it exclamatory? Designating? Assigning? Does mother mean “a

mother”, or “my mother”? Thus the title functions as a performative act: by naming the woman “mother” in the context of the exhibition, she becomes in a certain way Mille Kalsmose’s mother, the mother the artist is searching for. The naming becomes an act with consequences performed through language, like that of baptising. Understood in this way, the photograph would point to the presence of the voice and body of the absent daughter who is insinuating the woman is her mother. Or could the title *Mother* be genealogical, designating a biological or social (proto)type? Understood this way, it would mean “a mother” in the indefinite, general form: any mother. Despite the accentuation of the unique individuality and imposing reality effect of the close-up of the face, the photographed woman would be depersonalised by this kind of interpretation and transformed into an example of a general category, that of family member.

Taking the first meaning of the title, the woman becomes a specific mother identified as such by someone who is evidently a daughter (or son) and the picture is established as a family photograph. With the second understanding, the woman is characterised generically and the photograph could be regarded as a kind of ethnographic study such as, for instance, in the exhibition catalogue for a contemporary “Family of Man”. In the first example, “mother” is genealogical and social; in the second the term is generic. However, both interpretations draw attention to the fact that being a mother is not destined by biology; neither is it necessarily decided by some social script. “Mother” is a *naming* that becomes a *doing*; a mother and daughter relationship is also a *doing*. Likewise, considering the picture of Mille Kalsmose’s possible future mother as a kind of family photograph, in a sense turns it into one. The artist herself even claims that she uses “the ‘family portrait’ as another legalization of my relationship with my coming mother”. She thus underlines the strong reality effect of the performative utterance, and how this makes a difference.

A family portrait may be understood as *doing family* no matter who is portrayed, whether it is a mother and daughter or a “daughter” in search of

a “mother”. Posing for a family photo is a kind of performance, a putting on of one of the social roles as a family member. The family photo or snapshot is a well-known genre or framing of reality, which can be done in myriads of different ways. However, what such photos share is a projection of the sense of authenticity of the moment and a certain truth caused by the intimate relationship between the family members. This also applies to the photographs of the different mother and daughter constellations in *Searching for a Mother*; two women united not only by the photographer’s lens but also by their shared history. This closeness is further accentuated and authenticated by the written texts on the cubes, which give words to a love relationship and, through their imaginative handwriting, metaphorically emphasize the bodily closeness in the photographs. However, among these photos are others of the artist and her “mother” seemingly mimicking the poses and laughter and seriousness shared by mothers and daughters in the other pictures.

Mille Kalsmose asks herself whether this mother-daughter bonding can be “copied”. The photos demonstrate that apparently it can. But the snapshots of the artist and her “mother” may also be a performative act, a *doing* and a representation of the real, at one and the same time. They are photos which are and do in the same movement. They draw attention to the fact that performativity involves repetition and citationality and, hence, how performative agency is connected to conformity.

In the words of Erving Goffman, social communication is understood as the repetition of routines selected and re-used by each individual in different situations. The photographs make us aware that none of the installation’s mother-daughter situations are more authentic than the others and how mediation is always a kind of performance. According to Goffman, what is real is what is convincingly acted as real. By means of the large, close-up photographs of faces, of seemingly spontaneous interactions and more tableau-like poses, which spectators are invited to contemplate and scrutinize, even to become part of, we are given a feeling of privileged access to intimate situations.

But, simultaneously, the projected impression of authenticity and sincerity is based upon the repetition of a historically determined agreement on the kinds of performance that may pass as authentic. I think that Mille Kalsmose’s *Searching for a Mother* strongly advocates for identity to be considered a relational matter. Moreover, the scale of the cubes and their invitation to immersion, but also to contemplate the whole installation at a distance, points to an interaction with the piece as an identity-work. Even though spectators might not be searching for a mother, they may indulge in the project’s investigation of the social and artistic construction of mothers and daughters.

By posing a question so basic, so seemingly non-controversial or naïve and yet so very radical, Mille Kalsmose opens up an enormous field of invisible layers in our relationships – not just with our mothers, but with respect to the nature of relationships as such, bringing it to an existential level.

Anne Jerslev, PhD
Professor
Department of Media, Cognition and Communication
University of Copenhagen
Denmark

Mille

A LA RECERCA D'UNA MARE

La preocupació per la identitat és present en moltes de les obres de Mille Kalsmose. "Què és un 'jo'?", es pregunta. "Com cobra vida un 'jo'?". Precisament aquesta qüestió és fonamental en la pràctica de Mille Kalsmose. No la planteja necessàriament per aconseguir una resposta definitiva. Més aviat el que és important és el fet de plantejar la pregunta i, en fer-ho, crida l'atenció sobre la seva premissa subjacent. Preguntar com cobra vida un "jo" pressuposa una visió de la identitat com un procés en desenvolupament continu. La identitat no és una cosa que vingui donada. No és un nucli que es va omplint al llarg de la vida amb l'essència que se suposa que conté. La identitat no és la culminació del destí a les obres de Mille Kalsmose. Al contrari, les seves obres s'enfronten a les diferents maneres de construir la identitat mitjançant una interacció contínua entre el jo i l'altre, i amb la manera en què la identitat és una feina contínua inherentment social, situada i personificada.

Ser un subjecte i formar una identitat és una qüestió relacional i "en xarxa". Ser un "jo" sempre implica ser més d'un. La identitat es construeix amb relació a l'intercanvi social amb altres identitats, i a través d'aquest intercanvi. A més, la construcció d'identitat és una negociació entre una agència individual i unes estructures socials; un procés de presa de decisions que dura tota la vida dins d'uns confins socials i biogràfics, alhora que es qüestionen aquests confins amb la pròpia presa de decisions i en actuar al món. Com a tal, la identitat mai és, sinó que sempre *evoluciona*. La identitat és un *fer* continu, mai fix. L'agència no és una expressió d'identitat, sinó el mitjà a través del qual es constitueix la identitat. Per tant, estar al món es podria entendre com una mena d'interpretació perpètua a l'escenari de la vida, si fem servir la clàssica metàfora teatral del final de la dècada del 1950 del microsociòleg canadenc Erving Goffman. Entendre l'acció individual com una interpretació del jo continuada i ancorada en la societat és una visió antiessencialista de la identitat. A més, si la construcció de la identitat és una acció performativa al món, aquesta acció també s'emmarca sempre en unes convencions socials que són les que li donen forma.

A la introducció a l'antologia *Performative Realism* (Realisme performatiu) del 2005, defensava amb l'historiador de l'art Rune Gade que "ser és interpretar, actuar, fer, però també adaptar-se". La identitat és una interpretació imitativa entre l'agència subjectiva i la rutina social, entre la repetició i la presentació única. Crec que això és del que tracta l'obra de Mille Kalsmose sobre la relació entre mare i filla. L'obra en si és una intervenció al món. Aborda la recerca d'una mare i insisteix a renegociar la relació entre mare i filla. Per mitjà de fotografies precioses de mares amb les seves filles, en blanc i negre, de dimensions superiors a la mida natural, fetes per Alberto García-Alix, l'obra presenta diverses situacions íntimes entre mare i filla.

El mostra com la idea del vincle mare-filla es pot interpretar precisament a través d'una mena de gest reiteratiu, en el qual Mille i la seva possible futura mare repeteixen el que ja ha tingut lloc davant la càmera, per tal d'interpretar o potser practicar una relació mare-filla, o tal vegada per convertir-se realment en mare i filla mitjançant aquesta pràctica.

Igual que la instal·lació del 2012 de Mille Kalsmose, "Tots els meus suïcidis: a la recerca d'una nova identitat", o el seu projecte de vídeo del 2009, *Vides diferents, A la recerca d'una mare* és un treball d'identitat autobiogràfic en el qual la vida i les experiències personals de l'artista són el punt de partida de la creació artística, així com el motor material i afectiu del projecte. Representa i intervé alhora. "Tots els meus suïcidis: a la recerca d'una nova identitat" recollia els canvis de nom de l'artista durant un període de deu anys. Abordava la relació estreta entre nom i identitat i com la identitat és finalment una xarxa dels diferents jos i papers socials que hem representat, exercit i provat al llarg de la vida. L'obra constava de tres instal·lacions diferents. La primera consistia en cinc grans columnes circulars il·luminades, de més de dos metres d'alçada, que contenien un enorme certificat de naixement que documentava els canvis de nom de l'artista. La segona consistia en cinc làpides il·luminades de plexiglàs que representaven l'enterrament de la

identitat d'un nom. Finalment, la tercera instal·lació unia les cinc làpides en una, per mostrar la identitat com una tela de retalls de dèbils costures. *Vides diferents* és una breu instal·lació de vídeo que documenta una intervenció artística real en què Mille Kalsmose -la veu en *off* de la qual sosté que "mai ha entès realment el concepte de família"- intercanvia la seva vida amb la d'una amiga durant un temps, i així ha d'interpretar el paper de mare i esposa.

A la recerca d'una mare es pot entendre com una continuació d'aquestes dues obres sobre la identitat i la família. Però el nou enfocament de l'artista del "concepte de família" és un fer autobiogràfic, fins i tot més que els projectes anteriors. És un treball sobre la identitat i un treball identitari alhora.

En constituir-se com a projecte personal i pràctic al món real, presenta una noció de la vida i l'art com a ens indistingibles. També es podria dir que és una obra d'art com a obra identitària, art i identitat en procés i en evolució. *A la recerca d'una mare* explora la qüestió d'una realitat personal que cobra vida a través del mateix acte d'explorar aquesta realitat particular i materialitzant-la en els grans cubs que mostren les fotografies de mares amb les seves filles i els textos commovedors escrits a mà per filles que descriuen afectuosament la relació que tenen amb la seva mare.

Aquesta exposició es podria veure com un intent de curar la ferida que va causar a Mille Kalsmose el suïcidi de la seva mare fa molts anys. Tanmateix, la instal·lació gira al voltant de temes més universals. Convida el públic a contemplar la identitat com a construcció i realització des d'una perspectiva més àmplia. En concret, qüestiona la naturalesa de la relació entre mare i filla i reflexiona sobre si té sentit buscar una mare. De veritat es pot escollir una (nova) mare? Hi ha diferències entre una relació mare- filla biològica i una de social? Es nota? Com ho podem saber? Què és una família i com la podem reconèixer?

L'última fotografia d'aquest catàleg, aparentment un retrat de la dona que Mille Kalsmose està intentant adoptar legalment com la seva nova mare, es titula *Mare*. L'ambigüitat del títol dóna peu almenys a dues formes diferents d'entendre'l com a definició del

significat de la imatge. És exclamatori? Denominatiu? Assignatiu? *Mare* significa "una mare" o "la meua mare"? El títol funciona com a acte performatiu: en designar "mare" la dona en el context de l'exposició, es converteix en certa manera en la mare de Mille Kalsmose, la mare que l'artista busca. La denominació es converteix en un acte amb conseqüències realitzat per mitjà del llenguatge, com el bateig. Entès així, la fotografia apuntaria a la presència de la veu i el cos de la filla absent que insinua que la dona és la seva mare. O potser el títol *Mare* podria ser genealògic i designar un (proto)tipus biològic o social? Entès així, significaria "una mare" en la forma general indefinida: qualsevol mare. Tot i l'accentuació de la individualitat única i l'efecte imponent de realitat del primer pla del rostre, la dona fotografiada quedaria despersonalitzada en aquesta interpretació i es transformaria en un exemple d'una categoria general, la de membre de la família. Si prenem el primer significat del títol, la dona es transforma en una mare concreta identificada com a tal per algú que evidentment és una filla (o un fill) i la imatge es converteix en una fotografia familiar. Amb el segon significat, la dona es caracteritza de forma genèrica i la fotografia es podria considerar com una mena d'estudi etnogràfic, per exemple, al catàleg d'una exposició sobre la "família de l'home" contemporani. En el primer exemple, "mare" és un terme genealògic i social; en el segon, és genèric. Tanmateix, ambdues interpretacions criden l'atenció sobre el fet que ser mare no és un destí biològic, ni ho decideix necessàriament un guió social. "Mare" és una *denominació* que es converteix en *fer*; la relació entre una mare i una filla és també un *fer*. De la mateixa manera, considerar la foto de la possible futura mare de Mille Kalsmose com una fotografia familiar en cert sentit la converteix en tal. La mateixa artista afirma que empra "el 'retrat familiar' com una altra forma de 'legalitzar' la meua relació amb la meua futura mare". Així subratlla el fort efecte de realitat de l'afirmació performativa i com això marca la diferència.

Un retrat familiar es pot entendre com *fer família*, independentment de les persones fotografiades, ja siguin una mare i una filla o una "filla" que busca una "mare". Posar per a un retrat familiar és una mena d'interpretació, una representació d'un dels papers socials com a membre de la família. El retrat

familiar és un gènere conegut o una composició de la realitat, que es pot fer d'infininitat de maneres. No obstant això, el que comparteixen aquestes fotos és una projecció del sentit d'autenticitat del moment i una certa veritat generada per la relació íntima entre els membres de la família. Això s'aplica també a les diferents constel·lacions de mare i filla d'*A la recerca d'una mare*: dues dones unides no solament per l'objectiu del fotògraf sinó també per la seva història compartida. La seva proximitat queda accentuada i autenticada pels textos escrits dels cubs, que plasmen en paraules una relació d'amor i, a través de cal·ligrafies imaginatives, realcen metafòricament la proximitat física de les fotografies. Ara bé, entre aquestes fotos n'hi ha d'altres de l'artista i la seva "mare" que imiten la posa, el riure i la solemnitat que comparteixen les mares i filles de les altres fotografies.

Mille Kalsmose es pregunta si aquest vincle mare-filla es pot "copiar". Les fotos demostren que, aparentment, sí. Però les instantànies de l'artista i la seva "mare" també poden ser un acte performatiu, un fer i una representació de la realitat, alhora. Són fotografies que són i fan en el mateix moviment. Criden l'atenció sobre el fet que la performativitat implica repetició i inclusió de citacions i, per tant, la forma en què l'agència performativa està connectada amb la conformitat.

En paraules d'Erving Goffman, la comunicació social s'entén com la repetició de rutines seleccionades i reutilitzades per cada individu en situacions diferents. Les fotografies ens fan prendre consciència que cap de les situacions mare-filla de la instal·lació és més autèntica que les altres i de com la mediació és sempre un tipus d'interpretació. Segons Goffman, allò real és el que es representa com a real de forma convincent. A través de les grans fotografies de rostres en primer pla, d'interaccions aparentment espontànies i altres poses més preparades, que l'espectador pot contemplar i examinar, o fins i tot entrar a formar-ne part, tenim una sensació d'accés privilegiat a situacions íntimes. Però, alhora, la impressió projectada d'autenticitat i sinceritat es basa en la repetició d'un acord determinat històricament sobre els tipus d'interpretació que poden passar com a autèntics. Crec que **A la recerca d'una mare** de

Mille Kalsmose defensa ferventment la identitat com una qüestió relacional. A més, l'escala dels cubs i la seva invitació a la immersió, però també a contemplar tota la instal·lació a certa distància, apunta a una interacció amb l'obra com a obra identitària. Tot i que l'espectador no estigui buscant una mare, es pot deixar endur pel projecte i la seva investigació sobre la construcció social i artística de mares i filles.

En plantejar-se una qüestió tan bàsica, innocent i aparentment poc controvertida, i alhora tan radical, Mille Kalsmose obre un enorme camp de capes invisibles a les nostres relacions, no solament amb la nostra mare, sinó també pel que fa a la naturalesa de les relacions com a tals, fins a un nivell existencial.

Dra. Anne Jerslev
Professora del Departament de Mitjans, Cognició i Comunicació
Universitat de Copenhaguen
Dinamarca

EN BUSCA DE UNA MADRE

La preocupación por la identidad está presente en muchas de las obras de Mille Kalsmose. “¿Qué es un ‘yo’?”, se pregunta. “¿Cómo cobra vida un ‘yo’?”. Precisamente esa cuestión es fundamental en la práctica de Mille Kalsmose. No la plantea necesariamente para conseguir una respuesta definitiva. Más bien lo importante es el hecho de plantear la pregunta, y al hacerlo llama la atención sobre su premisa subyacente. Preguntar cómo cobra vida un “yo” presupone una visión de la identidad como un proceso en continuo desarrollo. La identidad no es algo dado. No es un núcleo que se va llenando a lo largo de la vida con la esencia que se supone que contiene. La identidad no es la culminación del destino en las obras de Mille Kalsmose. Al contrario, sus obras lidian con las distintas formas en que se construye la identidad mediante una interacción continua entre el yo y el otro, y con el modo en que la identidad es un trabajo continuo inherentemente social, situado y personificado.

Ser un sujeto y formar una identidad es una cuestión relacional y “en red”. Ser un “yo” siempre implica ser más de uno. La identidad se construye en relación con el intercambio social con otras identidades, y a través de ese intercambio. Además, la construcción de identidad es una negociación entre una agencia individual y unas estructuras sociales; un proceso de toma de decisiones que dura toda la vida dentro de unos confines sociales y biográficos, a la vez que se cuestionan esos confines con la propia toma de decisiones y al actuar en el mundo. Como tal, la identidad nunca es, sino que siempre *evoluciona*. La identidad es un *hacer* continuo, nunca fijo. La agencia no es una expresión de identidad, sino el medio a través del cual se constituye la identidad. Por lo tanto, estar en el mundo podría entenderse como una especie de interpretación perpetua en el escenario de la vida, si usamos la clásica metáfora teatral de finales de la década de 1950 del microsociólogo canadiense Erving Goffman. Entender la acción individual como una interpretación del yo continuada y anclada en la sociedad es una visión antiesencialista de la identidad. Además, si la construcción de la identidad es una acción performativa en el mundo, esa acción

también se enmarca siempre en unas convenciones sociales que son las que le dan forma.

En la introducción a la antología *Performative Realism* (Realismo performativo) de 2005, defendía junto con el historiador del arte Rune Gade que “ser es interpretar, actuar, hacer, pero también adaptarse”. La identidad es una interpretación imitativa entre la agencia subjetiva y la rutina social, entre la repetición y la presentación única. Creo que eso es de lo que trata el trabajo de Mille Kalsmose sobre la relación entre madre e hija.

La obra en sí es una intervención en el mundo. Aborda la búsqueda de una madre e insiste en renegociar la relación entre madre e hija. Por medio de preciosas fotografías de madres con sus hijas, en blanco y negro, de dimensiones mayores al tamaño natural, tomadas por Alberto García-Alix, la obra presenta diversas situaciones íntimas entre madre e hija.

Y muestra cómo la idea del vínculo madre-hija puede interpretarse precisamente a través de una especie de gesto reiterativo, en el que Mille y su posible futura madre repiten lo que ya ha tenido lugar ante la cámara, a fin de interpretar o tal vez de practicar una relación madre-hija, o quizá para convertirse realmente en madre e hija mediante esa práctica.

Al igual que la instalación de 2012 de Mille Kalsmose, “Todos mis suicidios: en busca de una nueva identidad”, o su proyecto de vídeo de 2009, *Vidas diferentes, En busca de una madre* es un trabajo de identidad autobiográfico en el que la vida y las experiencias personales de la artista son el punto de partida de la creación artística, así como el motor material y afectivo del proyecto. Representa e interviene al mismo tiempo. “Todos mis suicidios: en busca de una nueva identidad” recogía los cambios de nombre de la artista durante un periodo de diez años. Abordaba la estrecha relación entre nombre e identidad y cómo la identidad es finalmente una red de los diferentes yos y papeles sociales que hemos representado, ejercido y probado a lo largo de la vida. La obra constaba de tres instalaciones distintas. La primera consistía en cinco grandes columnas circulares iluminadas, de más de dos metros de

altura, que contenían un enorme certificado de nacimiento que documentaba los cambios de nombre de la artista. La segunda consistía en cinco lápidas iluminadas de plexiglás que representaban el entierro de la identidad de un nombre. Por último, la tercera instalación unía las cinco lápidas en una, para mostrar la identidad como una tela de retales de débiles costuras. *Vidas diferentes* es una breve instalación de vídeo que documenta una intervención artística real en la que Mille Kalsmose –cuya voz en *off* sostiene que “nunca ha entendido realmente el concepto de familia”– intercambia su vida con la de una amiga durante un tiempo, y así tiene que interpretar el papel de madre y esposa.

En busca de una madre puede entenderse como una continuación de esos dos trabajos sobre la identidad y la familia. Pero el nuevo enfoque de la artista del “concepto de familia” es un hacer autobiográfico, incluso más que los trabajos anteriores. Es un trabajo sobre la identidad y un trabajo identitario al mismo tiempo.

Al constituirse como proyecto personal y práctico en el mundo real, presenta una noción de la vida y el arte como entes indistinguibles. También podría decirse que es una obra de arte como obra identitaria, arte e identidad en proceso y en evolución. *En busca de una madre* explora la cuestión de una realidad personal que cobra vida a través del propio acto de explorar esa realidad particular y al materializarla en los grandes cubos que muestran las fotografías de madres con sus hijas y los conmovedores textos escritos a mano por hijas que describen afectuosamente su relación con su madre.

Esta exposición podría verse como un intento de curar la herida que le causó a Mille Kalsmose el suicidio de su madre hace muchos años. Sin embargo, la instalación gira en torno a temas más universales. Invita al público a contemplar la identidad como construcción y realización desde una perspectiva más amplia. En concreto, cuestiona la naturaleza de la relación entre madre e hija y reflexiona sobre si tiene sentido buscar una madre. ¿De verdad se puede elegir una (nueva) madre? ¿Existen diferencias entre una relación madre-hija

biológica y una social? ¿Se nota? ¿Cómo podemos saberlo? ¿Qué es una familia y cómo podemos reconocerla?

La última fotografía de este catálogo, aparentemente un retrato de la mujer que Mille Kalsmose está intentando adoptar legalmente como su nueva madre, se titula *Madre*. La ambigüedad del título da pie al menos a dos formas distintas de entenderlo como definición del significado de la imagen. ¿Es exclamatorio? ¿Denominativo? ¿Asignativo? ¿Madre significa “una madre” o “mi madre”? El título funciona como acto performativo: al designar “madre” a la mujer en el contexto de la exposición, se convierte en cierto modo en la madre de Mille Kalsmose, la madre que la artista está buscando. La denominación se convierte en un acto con consecuencias realizado por medio del lenguaje, como el bautizo. Entendido así, la fotografía apuntaría a la presencia de la voz y el cuerpo de la hija ausente que insinúa que la mujer es su madre. ¿O quizá el título *Madre* podría ser genealógico y designar un (proto)tipo biológico o social? Entendido así, significaría “una madre” en la forma general indefinida: cualquier madre. Pese a la acentuación de la individualidad única y el imponente efecto de realidad del primer plano del rostro, la mujer fotografiada quedaría despersonalizada en esta interpretación y se transformaría en un ejemplo de una categoría general, la de miembro de la familia. Si tomamos el primer significado del título, la mujer se transforma en una madre concreta identificada como tal por alguien que evidentemente es una hija (o un hijo) y la imagen se convierte en una fotografía familiar. Con el segundo significado, la mujer se caracteriza de forma genérica y la fotografía podría considerarse como una especie de estudio etnográfico, por ejemplo, en el catálogo de una exposición sobre la “familia del hombre” contemporáneo. En el primer ejemplo, “madre” es un término genealógico y social; en el segundo, es genérico. No obstante, ambas interpretaciones llaman la atención sobre el hecho de que ser madre no es un destino biológico, ni lo decide necesariamente un guión social. “Madre” es una *denominación* que se convierte en *hacer*; la relación entre una madre y una hija es también un *hacer*. Del mismo modo, considerar la foto de la posible futura madre de Mille Kalsmose como una

fotografía familiar en cierto sentido la convierte en tal. La propia artista afirma que utiliza “el ‘retrato familiar’ como otra forma de ‘legalizar’ mi relación con mi futura madre”. Así subraya el fuerte efecto de realidad de la afirmación performativa y cómo ello marca la diferencia.

Un retrato familiar puede entenderse como *hacer familia*, independientemente de las personas fotografiadas, ya sean una madre y una hija o una “hija” en busca de una “madre”. Posar para un retrato familiar es una especie de interpretación, una representación de uno de los papeles sociales como miembro de la familia. El retrato familiar es un género conocido o una composición de la realidad, que puede realizarse de infinidad de maneras. No obstante, lo que comparten esas fotos es una proyección del sentido de autenticidad del momento y cierta verdad generada por la relación íntima entre los miembros de la familia. Esto se aplica también a las diferentes constelaciones de madre e hija de *En busca de una madre*: dos mujeres unidas no solo por el objetivo del fotógrafo sino también por su historia compartida. Su proximidad queda acentuada y autenticada por los textos escritos de los cubos, que plasman en palabras una relación de amor y, a través de imaginativas caligrafías, realzan metafóricamente la proximidad física de las fotografías. Sin embargo, entre esas fotos hay otras de la artista y su “madre” que imitan las poses, las risas y la solemnidad que comparten las madres e hijas de las otras fotografías.

Mille Kalsmose se pregunta si ese vínculo madre-hija se puede “copiar”. Las fotos demuestran que, aparentemente, sí. Pero las instantáneas de la artista y su “madre” también pueden ser un acto performativo, un *hacer* y una representación de la realidad, al mismo tiempo. Son fotografías que *son* y *hacen* en el mismo movimiento. Llamen la atención sobre el hecho de que la performatividad implica repetición e inclusión de citas y, por lo tanto, la forma en que la agencia performativa está conectada con la conformidad.

En palabras de Erving Goffman, la comunicación social se entiende como la repetición de rutinas

seleccionadas y reutilizadas por cada individuo en situaciones distintas. Las fotografías nos hacen tomar conciencia de que ninguna de las situaciones madre-hija de la instalación es más auténtica que las demás y de cómo la mediación es siempre un tipo de interpretación. Según Goffman, lo real es lo que se representa como real de forma convincente. A través de las grandes fotografías de rostros en primer plano, de interacciones aparentemente espontáneas y otras poses más preparadas, que el espectador puede contemplar y examinar, o incluso entrar a formar parte de ellas, tenemos una sensación de acceso privilegiado a situaciones íntimas. Pero, al mismo tiempo, la impresión proyectada de autenticidad y sinceridad se basa en la repetición de un acuerdo determinado históricamente sobre los tipos de interpretación que pueden pasar como auténticos. Creo que *En busca de una madre* de Mille Kalsmose defiende fervientemente la identidad como una cuestión relacional. Además, la escala de los cubos y su invitación a la inmersión, pero también a contemplar toda la instalación a cierta distancia, apunta a una interacción con la obra como obra identitaria. Aunque el espectador no esté buscando una madre, puede dejarse llevar por el proyecto y su investigación sobre la construcción social y artística de madres e hijas.

Al plantearse una cuestión tan básica, inocente y poco controvertida aparentemente, y a la vez tan radical, Mille Kalsmose abre un enorme campo de capas invisibles en nuestras relaciones, no solo con nuestra madre, sino también con respecto a la naturaleza de las relaciones como tales, hasta un nivel existencial.

Dra. Anne Jerslev
Profesora del Departamento de Medios,
Cognición y Comunicación
Universidad de Copenhague
Dinamarca

MOM PROJECT

PHOTOS BY: ALBERTO GARCÍA-ALIX

MOM PROJECT

Hi Alberto,

I've already been taking steps and Lis, my clairvoyant, has agreed to become my mother. I want to do it legally through society's official conventions - despite not believing in them - but also to state that these conventions are inflexible and not up to date with the culture of today. So I'm now sitting with lawyers, trying to be adopted by her.

I realize that people who have good families offering them attention, love and support are given firm "pillars" in life, which simply makes everything easier. I know lots and lots of people don't have that support, but some actually do, and I'm wondering whether I can have it too? So the project is a kind of investigation into the social relationship that can exist between mothers and their daughters. What is it? How can it be copied? What does it really consist of? And are they aware of it - of the strength it gives them? Does that make them happy?

I'm going to ask five daughters and their mothers if I may interview them about their relationship and how strong it makes them.

I would like to use the "family portrait" as another way of "legalising" my relationship with my future mother, and capture and retain the way a mother and daughter interact when they have an almost ideal relation. I hope that this will convince those around me - and thus convince myself - that it is true, that I can in fact have a real mother.

PROJECTE MARE

Hola, Alberto,

Ja he fet algunes gestions i la Lis, la meva vident, està d'acord a convertir-se en la meva mare. Vull fer-ho legalment seguint les convencions oficials de la societat -tot i que no hi crec-, però també per posar de manifest que són unes convencions inflexibles i obsoletes en la cultura actual. Així que ara tinc tractes amb advocats per tal que em pugui adoptar.

Sóc conscient que les persones que tenen una bona família que els ofereix atenció, amor i suport tenen uns "pilars" sòlids a la vida, cosa que simplement ho fa tot més fàcil. Conec moltíssima gent que no té aquest suport, però d'altres sí, i em pregunto si no el podria tenir jo també. Així, aquest projecte és una mena d'investigació de la relació social que es pot establir entre mares i filles. Com és? Es pot copiar? En què consisteix realment? Són elles conscients d'aquesta relació, de la força que els dona? Les fa felices?

Demanaré a cinc filles i a les seves mares si les puc entrevistar per fer-los preguntes sobre la seva relació i com les enforteix.

M'agradaria fer servir el "retrat familiar" com una altra manera de "legalitzar" la meva relació amb la meva futura mare, i capturar i retenir com interactuen una mare i la seva filla quan mantenen una relació gairebé ideal. Espero que això convenci els qui m'envolten -i així a mi mateixa- que és veritat, que puc tenir una mare de debò.

PROYECTO MADRE

Hola, Alberto,

Ya he hecho algunas gestiones y Lis, mi vidente, está de acuerdo en convertirse en mi madre. Quiero hacerlo legalmente siguiendo las convenciones oficiales de la sociedad -pese a no creer en ellas-, pero también para poner de manifiesto que son unas convenciones inflexibles y obsoletas en la cultura actual. Así que ahora estoy en conversaciones con abogados para que pueda adoptarme.

Soy consciente de que las personas que tienen una buena familia que les ofrece atención, amor y apoyo tienen unos "pilares" sólidos en la vida, lo que simplemente lo hace todo más fácil. Conozco a muchísima gente que no tiene ese apoyo, pero otros sí, y me pregunto si no podría tenerlo yo también. Así, este proyecto es una especie de investigación de la relación social que puede existir entre madres e hijas. ¿Cómo es? ¿Puede copiarse? ¿En qué consiste realmente? ¿Son ellas conscientes de esa relación, de la fuerza que les da? ¿Las hace felices?

Voy a pedir a cinco hijas y a sus madres si puedo entrevistarlas para preguntarles acerca de su relación y de cómo las fortalece.

Me gustaría utilizar el "retrato familiar" como otra forma de "legalizar" mi relación con mi futura madre, y capturar y retener cómo interactúan una madre y su hija cuando mantienen una relación casi ideal. Espero que esto convenga a quienes me rodean -y así a mí misma- de que es verdad, de que puedo tener una madre de verdad.

Terese

La meva mare és una dona sàvia, amb molta experiència a la vida. M'agrada passar temps amb ella, és una persona molt especial per a mi. La nostra relació és intensa i propera. Es basa en l'afecte, l'amor, la comprensió, el respecte i la llibertat. Quan parlo amb la meva mare, em sento escoltada i compresa. M'ajuda a crear un espai a la meva vida en el qual hi ha lloc per a sentiments profunds, reflexió i desenvolupament. Quan estem juntes, m'atreveixo a deixar-me endur i a sentir dubtes, perquè sempre em rep amb els braços oberts, sigui on sigui. La meva mare és el meu espai lliure.

La meva mare m'accepta tal com sóc. Mai no em deixo de meravellar ni d'estar agraïda per la seva confiança i la seva fe en mi. Aquesta convicció que jo *puc*, sempre seguida de suport i ànim en les meves decisions. Però el millor de la meva mare és que em demostra clarament com m'estima i em valora.

Mi madre es una mujer sabia, con mucha experiencia en la vida. Me gusta pasar tiempo con ella, es alguien muy especial para mí. Nuestra relación es intensa y cercana. Se basa en el cariño, el amor, la comprensión, el respeto y la libertad. Cuando hablo con mi madre, me siento escuchada y comprendida. Me ayuda a crear un espacio en mi vida donde hay sitio para sentimientos profundos, reflexión y desarrollo. Cuando estamos juntas, me atrevo a dejarme llevar y a sentir dudas, porque siempre me recibe con los brazos abiertos, esté donde esté. Mi madre es mi espacio libre.

Mi madre me acepta tal como soy. Nunca dejo de maravillarme ni de estar agradecida por su confianza y su fe en mí. Esa convicción de que yo *puedo*, siempre seguida de apoyo y ánimo en mis decisiones. Pero lo mejor de mi madre es que no me deja ninguna duda de lo mucho que me quiere y me valora.

MY MOTHER CARRIES THE MARK OF WISDOM
GAINED THROUGH EXPERIENCE OF LIFE. SHE MEANS
SOMETHING VERY SPECIAL TO ME AND I LOVE TO
SPEND TIME WITH HER. OUR RELATIONSHIP IS STRONG
AND CLOSE, BASED ON CARING, LOVE, UNDERSTANDING
AND MUTUAL RESPECT. SHE ALWAYS LISTENS CAREFULLY
TO WHAT I HAVE TO SAY AND SHE IS HELPING ME TO
FIND A PLACE IN MY LIFE WITH A ROOM FOR DEEPER
FEELINGS, FOR REFLECTIONS AND PERSONAL DEVELOPMENT
WHEN WE MEET I FEEL FREE TO EXPRESS AND SHARE
FEELINGS AND THOUGHTS, BECAUSE I FEEL ASSURED THAT
SHE WILL MEET AND UNDERSTAND ME, WHEREVER
I HAPPEN TO BE IN MY LIFE. MY MOTHER IS
MY FREESPACE.

MY MOTHER ACCEPTS ME AS THE PERSON I AM
AND I AM GRATEFUL FOR HER FAITH IN ME
WHICH IS ALWAYS ASSOCIATED WITH SUPPORT AND
ENCOURAGEMENT OF THE CHOICES I MAKE. BUT
THE BEST THING ABOUT MY MOTHER IS THAT
I NEVER DOUBT THAT I AM DEARLY LOVED AND
GREATLY APPRECIATED.

Pernille

LA MILLOR MARE DEL MÓN

La meva és realment la millor mare del món. És una de les persones més atentes que conec; és summament servicial, positiva -sempre- i divertida. De fet, és molt divertida (tot i que no ho sap). El seu entusiasme i la seva energia són inigualables. Acostumem a parlar cada dia, sovint diverses vegades. Gairebé tota l'estona simplement xerrem, però també comentem i resollem problemes i altres qüestions. Sento que és algú amb qui puc compartir qualsevol cosa, sigui quin sigui el meu estat d'ànim. Sempre veu el millor de cada persona i de cada situació, una virtut que valoro enormement i que m'esforço per transmetre als meus fills.

Crec que probablement és una mena de bruixa, perquè té un do únic per llegir els altres. És una part molt important de la meva vida, i també de la dels meus fills. Podríem dir que és la "cola" de la família. És qui l'aglutina, d'una manera particular i invisible. No em podria imaginar de cap manera la vida sense ella.

LA MEJOR MADRE DEL MUNDO

La mía es verdaderamente la mejor madre del mundo. Es una de las personas más atentas que conozco; es sumamente servicial, positiva -siempre- y divertida. De hecho, es muy divertida (aunque no lo sabe). Su entusiasmo y su energía son inigualables. Solemos hablar todos los días, a menudo varias veces. Casi todo el rato simplemente charlamos, pero también comentamos y resolvemos problemas y otras cuestiones. Siento que es alguien con quien puedo compartir cualquier cosa, sea cual sea mi estado de ánimo. Siempre ve lo mejor de cada persona y de cada situación, una virtud que valoro enormemente y que me esfuerzo por transmitir a mis hijos.

Creo que probablemente es una especie de bruja, porque tiene un don único para leer a los demás. Es una parte muy importante de mi vida, y también de la de mis hijos. Podríamos decir que es el "pegamento" de la familia. Es quien la aglutina, a su manera particular e invisible. De ningún modo podría imaginar la vida sin ella.

The best mom in the world!

- My mother truly is the best in the world. She is one of the most thoughtful, she is extremely helpful, positive - always and fun. She is actually quite fun. (But she doesn't know herself.) Her enthusiasm and drive has no comparison. We generally speak everyday, often several times. A lot is just chat, but also problems, issues are ~~shared~~ resolved and discussed. I feel that she is the one I can share anything with, no matter what state of mind I am in. She always sees the best in all people and situations, a value that I truly treasure, and which I strive to pass on to my own children.

I have the idea that she is probably some kind of a 'witch'... as she has an extreme gift of reading other people, like no one else. She is a major part of my life, and my children's life - you could argue that she is the 'glue' of the family. The one that in her own invisible way enforces the togetherness in the family. There is no way that I could imagine a life without her.

Pernille Mølbjerg

Tine

La meva mare sempre ha significat molt per a mi. És comprensiva, servicial i crítica de forma afectuosa, i m'ha donat suport en totes les decisions que he pres a la vida, però sempre després d'haver-ho comentat i d'haver expressat clarament la seva opinió i el seu punt de vista. Juntament amb el meu pare, em va proporcionar una infantesa molt segura. Vaig créixer en un entorn segur, amb unes directrius clares. La meva mare hi és quan necessito ajuda. Sempre hi ha estat. M'ajuda a cuidar els fills quan cal, i així també els dóna unes bones bases i una sensació de seguretat. Estimo moltíssim la meva mare. No puc imaginar la vida sense ella. És la llum que em guia. L'admiro per la capacitat que té de dir les coses pel seu nom i perquè és honesta en tot moment. Hi ha poques coses que la meva mare no faci bé, així que és un model per a mi i per als meus fills, amb qui passa molt de temps.

La meva mare és la persona més bella i increïble que conec, i sempre ocuparà un lloc enorme al meu cor.

Mi madre siempre ha significado mucho para mí. Es comprensiva, servicial y crítica de forma cariñosa, y me ha apoyado en todas las decisiones que he tomado en la vida, aunque no sin comentarlo antes y expresar claramente su opinión y su punto de vista. Junto con mi padre, me dio una infancia muy segura. Crecí en un entorno seguro, con unas directrices claras. Mi madre está ahí cuando necesito ayuda. Siempre lo ha estado. Me ayuda a cuidar a mis hijos cuando es preciso, y así también les da a ellos unas buenas bases y una sensación de seguridad. Quiero muchísimo a mi madre. No puedo imaginar la vida sin ella. Es la luz que me guía. La admiro por su capacidad para llamar a las cosas por su nombre y por su honestidad en todo momento. Hay pocas cosas que mi madre no haga bien, por lo que es un modelo para mí y para mis hijos, con los que pasa mucho tiempo.

Mi madre es la persona más bella e increíble que conozco, y siempre ocupará un lugar enorme en mi corazón.

My mother has always meant a lot to me. She is caring, helpful, critical in a loving way. She has supported me in the decisions I've made in my life, but not without it's been discussed first, so that her views and opinions are clearly expressed. She, along with my father, gave me a very secure childhood. I grew up in a safe environment with clear guidelines. My mother shows up when I need help. She always did. She helps to care for my children when it is needed, and in this way, she also gives them a good foundation and a sense of security. I love my mother very much. I cannot imagine a life without my mother. She is a beacon. I admire my mother for her ability to always say things as they are and to be honest. There is not much my mother is not very good at, and therefore she is a role model for me and my children, with whom she spends a lot of time.

My mother is the most amazing beautiful person I know and she will always have a huge place in my heart.

Helena

La meva mare és el pilar principal de la meva vida. No solament com el cos físic del qual vaig sortir, sinó també com a font d'amor incondicional i acceptació. Fins i tot des d'una gran distància sento la seva presència i la seva escalfor. És qui em coneix millor i sap com abordar les meves flaqueses i imperfeccions. Tot i que estigui ocupada, s'ho manega per interessar-se per la meva vida i participar-hi. En certa manera, és com si tingués un llibre que descriu què em passa en cada moment, o té alguna cosa a dir o afegir que em tranquil·litza o em dóna una altra perspectiva quan faig front a algun repte. De vegades és una autèntica companya de discussions, i de vegades simplement riem de qualsevol cosa. És una persona divertida i una mare divertida. És fonamental a la meva vida.

Mi madre es el pilar principal de mi vida. No solo como el cuerpo físico del que salí, sino también como fuente de amor incondicional y aceptación. Incluso desde una gran distancia siento su presencia y su calor. Es la que mejor me conoce y sabe cómo abordar mis distintas flaquezas e imperfecciones. Aunque esté ocupada, se las apaña para interesarse por mi vida y participar en ella. De algún modo, parece tener un libro que describe qué me ocurre en cada momento, o tiene algo que decir o añadir que me tranquiliza o me da otra perspectiva cuando afronto algún reto. A veces es una auténtica compañera de discusiones, y a veces simplemente nos reímos de cualquier cosa. Es una persona divertida y una madre divertida. Es alguien fundamental en mi vida.

My mother is like an anchor in my life
Not only as a physical notion of the body
I come from - but also as a source to
unconditional love and acceptance
Even from a very long distance I can
feel her presence and warmth. She is
the one who always knows me and know
how to find a way through all my
different parts and sides within me.
And even when busy or occupied elsewhere
she manages to be interested and engage
herself in my life. She somehow always has
a book that describes what I'm going through
at the moment or she has something to say
or add that calms me down or lends me
another perspective when I face challenges
in life. Sometimes she is a good sparring
partner and sometimes we just laugh at
everything. She is a fun person and a
fun mother. Someone fundamentally important
in my life.

Birgitte

SEMPRE ETS AL MEU COSTAT. ETS LA MEVA ROCA

Ets generosa, ets considerada, ets afectuosa.
L'amor més incondicional i infinit.

Ets servicial, mostres interès.
És tan fàcil estar amb tu.
Ets increïblement comprensiva.

No et queixes mai; ets altruista.
I molt forta.

A la vida sempre s'han de prendre decisions,
però és molt més fàcil
quan algú t'ha ensenyat el que està bé i el que està
malament;
vas ser un exemple de bons valors.

M'has ensenyat a treballar de valent per assolir els
meus somnis.
M'animes en tot el que faig.
Em sento valenta.
Sé que et tinc, per al que convingui. Això em fa sentir
forta.
Crec en mi. Gràcies a tu.

Has estat una base sòlida per a la meva vida.
Per això sempre t'estaré agraïda.

Ets única; ets la meva mare.

Nota de la pròxima generació:
la meva filla té la mateixa sort i el privilegi
de tenir-te d'àvia.
T'estima moltíssim. Ja ets la seva roca també.

Si aconseguixo ser la mare que tu has estat,
consideraré la maternitat un èxit.

Birgitte Hovmand
Any Nou 2012/2013

SIEMPRE ESTÁS A MI LADO. ERES MI ROCA

Eres generosa, eres considerada, eres cariñosa.
El amor más incondicional e infinito.

Eres servicial, muestras interés.
Es tan fácil estar contigo.
Eres increíblemente comprensiva.

Nunca te quejas; eres altruista.
Y muy fuerte.

En la vida siempre hay que tomar decisiones,
pero es mucho más fácil
cuando alguien te ha enseñado lo que está bien y lo
que está mal;
fuiste un ejemplo de buenos valores.

Me has enseñado a trabajar duro para alcanzar mis
sueños.
Me animas en todo lo que hago.
Me siento valiente.
Sé que te tengo, para lo que sea. Eso me hace
sentirme fuerte.
Creo en mí. Gracias a ti.

Has sido una base sólida para mi vida.
Por eso siempre te estaré agradecida.

Eres única; eres mi madre.

Nota de la próxima generación:
mi hija tiene la misma suerte y el privilegio
de tenerte como abuela.
Te quiere muchísimo. Ya eres su roca también.

Si logro ser la madre que tú has sido,
consideraré la maternidad un éxito.

Birgitte Hovmand
Año Nuevo 2012/2013

YOU ARE ALWAYS THERE FOR ME. YOU ARE MY ROCK.
YOU ARE GIVING; YOU ARE CONSIDERATE; YOU ARE LOVING.
THE GREATEST UNCONDITIONAL AND INFINITE LOVE.
YOU ARE HELPFUL; YOU ARE INTERESTED. SO EASY TO BE WITH.
YOU ARE INCREDIBLY SUPPORTIVE.
YOU NEVER COMPLAIN. SELFLESS. VERY STRONG.
YOU ALWAYS HAVE A CHOICE IN LIFE, BUT IT IS MUCH EASIER
WHEN SOMEONE HAS SHOWN YOU WHAT IS RIGHT AND WRONG.
YOU SET THE EXAMPLE FOR GOOD VALUES.
YOU HAVE TAUGHT ME TO WORK HARD TO ACHIEVE MY DREAMS.
YOU ARE COMPLETELY ENCOURAGING IN EVERYTHING I DO. I
FEEL BRAVE.
I KNOW I HAVE YOU NO MATTER WHAT. IT MAKES ME FEEL BOLD
I BELIEVE IN MYSELF. YOU HAVE GIVEN ME THE BELIEF.
YOU HAVE PROVIDED A ROCK SOLID PLATFORM FOR MY LIFE.
FOR THAT I'M FOREVER GRATEFUL.
YOU ARE UNIQUE; YOU ARE MY MUM.

NOTE FROM THE NEXT GENERATION:
MY LITTLE DAUGHTER IS EQUALLY LUCKY AND PRIVILEGED TO HAVE
YOU AS HER GRAND MOTHER. SHE LOVES YOU DEEPLY.
YOU ARE ALREADY HER ROCK TOO.
IF I CAN BE THE MOTHER YOU HAVE BEEN,
I CONSIDER MOTHERHOOD A SUCCESS

Mother

Editor

Discobole S.L.

Concept

Mille Kalsmose

Llucia Homs

Photographer

Alberto García-Alix

Text

Anne Jerslev

Mille Kalsmose

Layout

La Factoria dels Anuncis

Graphic design

2AD

Coordination

Montse Casanovas

Photographer of installation

Pep Herrero

Translations

Discobole S.L.

Text editing

La Factoria dels Anuncis

Printing

La Factoria dels Anuncis

www.millekalsmose.com

www.albertogarciaalix.com

